

Nu have vi faaet dette lille Lovforslag, og det skal vel kunne aabne Regjeringen en Udvei til strax at gribe fat og hjælpe disse Egne. Naar dette er Hensigten, er jeg den ærede Indenrigsminister meget forbunden derfor, thi man viser jo derved, at man vil gjøre Noget; men dette Noget vil, er jeg bange for, lægge saadanne Byrder paa disse Egenes Beboere, at de heller ville frabede sig det. Paa den anden Side skal jeg villig indrømme, at jeg ikke tør være med til at forkaste eller sætte mig imod dette Lovforslag, hvad jeg vilde anse for meget ubesindigt. Jeg er taknemmelig for, at det er frenkomet, men jeg vil dog bemærke, at naar der i § 1 staar, at der ogsaa paa Lolland skal reises et Dige i samme Høide som paa Falster, og at det skal strække sig fra Nafflov Fjord til Røbby Fjord, saa er dette vistnok en meget uheldig Bestemmelse. Man kan ikke saaledes sige: her er det, der skal luffes for Stormen; thi baade Øst for Røbby og Vest for Nafflov Fjord er man udsat for den, og jeg vil henstille til den ærede Minister, om han ikke senere vil kunne modtage et Ændringsforslag, som gjorde det muligt ikke saaledes at indskrænke sig til dette lille Strøg; thi der er andre Egne uden for denne bestemte Retning og Strækning, som ere lige saa udsatte, og hvor der er bortskyllet baade Huse og Mennesker, som have fundet deres Død i Bølgerne, og meget Kreatur er gaaet under. I Lovforslaget er der slet ikke nævnt Musje Herred, det er heller ikke nævnt i det Uddrag, som er kommen af disse Beretninger angaaende Stormflodens Ødelæggelser, og dog er der der sket meget stor Skade; ogsaa en stor Del af Tjalst Herred ligger øst for Røbby Fjord. Men naar Lovforslaget vedtages uden nogen Ændring ved § 1, kan Regjeringen ikke foretage sig Noget for at firkke disse Egne mod Overflømmelser, naar de findes øst for Røbby Fjord. Jeg tror derfor at det vil være nødvendigt at foretage Ændringer i saa Henseende. Jeg beslager meget, at den ærede Minister ikke tror at kunne gaa videre med Hensyn til Hjælp fra Statskassens Side. Jeg beslager ligeledes, at den ærede Minister ikke vil stille dette Foretagende mere lige med Sandflugtens Dæmpning i Sjælland. Hvad skulde der vel være i Veien for, at Byrderne ved dette Arbejde bleve fordelte paa lignende Maade. Derfor jeg ikke tager Feil, er Sagen ordnet saaledes for Sandflugtdæmpningens Vedkommende, at Statskassen giver sin Del, Amtsrepartitionsskatten sin Del og Lodsæierne deres Del. Naar Byrderne fordeltes paa denne Maade, tror jeg, at det vil blive lettere for vedkommende Lodsæiere, som ganske vist først og fremmest have Interesse i, at de firkkes, og jeg tror, at det vilde være mere lempelig for Egenes Beboere, at Byrden blev fordelt. Men som det er foreslaaet her, maa jeg tilstaa, at jeg tvivler meget paa, at det kan

hjælpe Noget, skjøndt det paa den anden Side er nødvendigt, at der gjøres Noget.

Steenstrup: Jeg kan ikke negte, at den ærede Minister, siden Ulykken skete, har vist en vis Nødbønhed til at komme de skadelidte Egne til Hjælp, og jeg har uregtelig den Tøselse, at hvis den ærede Ministers Betragtning af Sagen havde været delt af hele Regjeringen, var der bleven taget fat med større Styrke. Jeg kan ikke Andet end takke for, at dette Forslag er frenkomet, men jeg beslager, at dette ikke er kommet tidligere, thi saa havde det gjort større Gaad, og at det ikke udstrækkes til andre Egne. De Herrer se, efter hvad den ærede tidligere Taler sagde, at det ikke gjælder om Egne, som forholdsvis ere lige saa stærkt medtagne, men hvis Fladerum ikke er saa stort; imidlertid maa man modtage smaa Bidrag med Taknemmelighed. Naar vi se her til vort store Naboland Preussen, saa har man der grebet ganske anderledes dybt i Lommen, der har man anset Digevesenet for et national økonomisk Anliggende, og taget meget stærkt fat i den Retning. Man har der taget saa godt som hele Beløbet af Statskassen, og jeg skal ikke negte, at dette Forhold mere end Noget forekommer mig at være et Statsanliggende. Naar det er et Statsanliggende at forsvare Landet mod Fjendernes Angreb, saa forstaaer jeg ikke, at det ikke er et Statsanliggende, at forsvare en Landsdel mod Elementernes Angreb. Det er klart, at Falster er udsat for Bølgerne, og naar den er bortskyllet, saa er Lolland, som ligger bagved, 3, for ikke at sige 10 Gange mere udsat for Bølgerne. Naar Falster er bortskyllet, vil Stormfloden tage fat paa det lave Lolland, ganske anderledes, end det nu er sket. Hvad er Grunden til Krigsskadeserstatning? Hvorfor vil man ikke lige overfor nærværende Spørgsmaal lade Staten skyde til? Jeg forstaaer det ikke. Ligeoverfor Fjenden formaar den enkelte Borger Intet; hvad formaaede vel Sjælland lige overfor Preussernes Indfald? Intet! Men de fik dog fra de fattigste til de rigeste Erstatning for den Skade, der var overgaaet dem; og ikke blot de Danste, men ogsaa Millionærene i Hamborg. Men hvad er notorisk her? At de Mænd, hvem Ulykken er overgaaet, med deres Skuldre have befriet de indenfor liggende Egne; de Egne, som ere ødelagte, have baaret Byrden for hele Landet. Der er en virkelig solidarisk Forbindelse mellem de Egne, som toge Stødet af, og dem, der slap fri. Paa Grund af dette Bindeled forekommer det mig at være konsekvent, om Staten greb alvorlig fat. Jeg kan ikke afværge den Tanke, at alle de Eiendomme, som laa saa lavt, at de berørtes af Stormfloden, have tabt uhyre i deres Værdi i Handel og Wandel. Man har vel vurderet den Skade, som er sket, men dette kan ikke hjælpe; naar man ikke vurderer det Tab, Beboerne